

CANER
SARIOĞLU

TOP YUTAN ORMANI

Resimleyen
BÜŞRA
KAYGIN GAFAROV

KIRMIZI YILDIZ'IN GİZEMLİ TRANSFERİ

Her şey o penaltıyla başladı. Mahalle derbisinin son dakikasıydı ve skor berabereydi. Maçın bütün yükünü omuzlarımda hissediyordum. O kritik anda, biricik topum Kırmızı Yıldız penaltı noktasında bekliyordu. İyi bir vuruşla tam köşeye gitmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Bütün gözler üzerimdeydi; herkes nefesini tutmuş, yapacağım vuruşa kilitlenmişti.

Rolüne iyice kendini kaptırıp maçın spikeri kesilen Elif, ellerini megafon gibi tutup tüm sokağı inletircesine bağırdı:

"Gözler [mre'de! Kasabanın kaderi bu penaltıya bağlı! Vurursa gol olur, atarsa tarih yazar!"

Rakip takımın kaptanı Burak'ın sesini sanki ensemde hissediyordum:

"Atamazsın kiii! O topu ormana yollarsın anca!"

Onu duymamaya çalıştım. Gözümü bir an olsun Kırmızı Yıldız'dan ayırmadım. O, benim için sadece bir top değildi. Hele pazarda satılan sıradan, ruhsuz toplara hiç benzemezdi. O, üç ay boyunca biriktirdiğim bozuklukların, vitrinin önünden her geçişimde attığım hayranlık dolu bakışların ve babamla yaptığım sıkı pazarlıkların bir zafer anıydı.

Babamın, **"Oğlum, bir topa bu kadar para verilir mi hiç? Sanki kendi kendine gol atacak!"** diye takılmasına bile aldırmamıştım. Çünkü biliyordum; o, en güzel anlarımın başkahramanı olacaktı. Maçları onunla kazanacak, birlikte tarih yazacaktık.

Spiker Elif'in coşkuyla "İ-na-nıl-maz bir goool!" diye bağırmasını ve Ali'nin omuzlarımda zıpladığını hayal ettim. Gerildim ve sağ ayağımın içiyle topa öyle sert vurdum ki bir an için zaman yavaşladı. Ama hayat, her zaman hayallerimizdeki gibi gitmiyordu.

Hele ki bizim kasabada...

Kırmızı Yıldız, üst direği milim farkla sıyırıp sanki Burak'ın kehanetini gerçekleştirmek istercesine havalandı.

Havalandı... Ve...

İçinde gizli bir pusula varmış gibi kasabanın görünmez, devasa mıkнатısına doğru çekilmeye başladı:

Ormana...

Yani Top Yutan Ormanı'na!

Bizim küçük kasabanın kocaman bir sırrı vardı. Herkesin bildiği ama kimsenin yüksek sesle konuşmaya cesaret edemediği bir sır. Bu sır, kasabanın hemen kenarında bir dev gibi yükselen, gölgeleri mahalleye vuran o heybetli ormanın içinde gizleniyordu.

Kasaba halkı oraya, "Top Yutan Ormanı" diyordu. Bizim mahallenin en yaşlı amcaları bile çocukken oraya kaçırdıkları meşin topların yasını tutardı hâlâ. Yıllardır değişmeyen tek şey, ormanın derinliklerine kaçan topun bir daha asla geri dönmeyeceği inancıydı.

Kırmızı Yıldız'ın arkasından bakarken aklıma yıllardır kasabada konuşulan efsaneler geldi. Ormana kaçan toplarla ilgili herkes kendi yaşadığı olayı anlatırdı.

Benim hikâyemin sonu böyle olmamalıydı. O yaşlı amcalar gibi toplumun arkasından yas tutamazdım. Hemen fırladım; Kırmızı Yıldız'ın o karanlıkta kaybolmasına izin vermeyecektim.

“Hayır hayır, oraya gitme!” diye arkasından bağırarak depara kalktım. Ciğerlerimdeki yangına ve ayaklarımın altında çıtırdayan kuru dallara aldırmadan öyle bir koştum ki... O an olimpiyatlarda olsam madalyayı kesin bizim kasabaya getirirdim.

Ama ne fayda!

Kırmızı Yıldız, sanki küçük bacakları varmış gibi sekerek ormanın karanlık ağzında, parmak uçlarımın hemen ötesinde gözden kayboldu. Bense nefes nefese arkasından bakakalmıştım. Ali'nin sesi duyuldu:

“Boşver, Emre! Sağlık olsun! Yenisini alırız.”

Hemen ardından Elif, ortamı yumuşatmaya çalışan o meşhur şakalarından birini yaptı:

“Bence bu bir kayboluş değil, gizemli bir transfer!”

Burak ve ekibinin alaycı kahkahaları ise hepsinden daha gürültülüydü:

“Hahaha! **Kırmızı Yıldız, Ormanspor’a imza attı.** Bonservisini de fındık fıstıkla öderler artık. Üzülme Emre, ormandaki sincaplar **çoktaaan** senin topunla antrenmanlara başlamıştır bile!”

Can boş durur mu? Ona eğlenecek malzeme çıksın, yeter.

“**Emreee! Bakarsın kirpi, kaleci eldivenlerini takmış, senin topu tutmak için bekliyordur. Hızlı ol da dikenlerini geçirmesin Kırmızı Yıldız’a!**”

Kendi yaptıkları esprilere gülmeleri yok mu, ah! Orman hakkındaki hikâyelere bir de arkadaşlarımin topumla ilgili yaptığı bu geyik muhabbetleri eklenmişti artık. Kirpinin kaleci olması fikri yüzümü biraz gülümsetse de onlara belli etmemeye çalıştım.

O an tek derdim, Kırmızı Yıldız'ı almaktı. Onlarinsa bu hiç umurunda değildi. Söylediklerine kulak asmadım.

İçimdeki ses, "Onu orada bırakma, Emre! O senin şampiyonluk ortağın!" diye haykırıyordu.

Ormanın kenarında dikilip karanlığa baktım. Yapraklar muzipçe fısıldaşıyor, en yaşlı meşe ağacı gıcırdayarak bana gülüyor gibiydi. Rüzgâr ise kulağıma sinsi sinsi, "Çesaretin varsa gel de al!" diyordu. İçimdeki çaresizlikle yumruklarımı sıktım ve büyük bir hüznle evin yolunu tuttum.

KALECİ KİRPİ DEĞİL!

O gece yastıkla yorgan arasında âdeta bir savaş verdim. Gözlerimi her kapattığımda zihnimde iki görüntü belirliyordu: **Kırmızı Yıldız**’ın ormanın karanlık ağzında kayboluşu ve arkadaşlarımla gülmekten yerlere yatan hâlleri. Hangisinin daha sinir bozucu olduğuna karar veremiyordum.

Ama sonra ormanın kenarında hissettiğim o ürpertiyi hatırladım. Sanki orman gerçekten de bana, **“Çesaretin varsa gel de al!”** demişti. Bu ses, bana harekete geçmem gerektiğini fısıldıyordu. **Galiba hedefe varmak için bazen korkularla yüzleşmek gerekiyordu.**

Güneşin ilk ışıkları odama sızar sızmaz kararımı verdim: **Benim adım Emre' yse bu işin peşini bırakmam!**

Henüz uyanmamış evlerin, panjurları kapalı dükkânların arasından bir gölge gibi süzüldüm. Süt şişelerinin şingirtısı ve fırından gelen sıcak ekmek kokusu dışında kasaba sessizdi. Bu huzurlu sessizlik, gideceğim yerin tekinsizliğiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Ormanın girişine vardığımda kalbim, göğüs kafesime hapsedilmiş bir kuş gibi çırpınıyordu. Top Yutan Ormanı sabahın sessizliğinde bin kat daha korkutucu görünüyordu.

Arkadaşlarımla o alaycı hâlleri yeniden aklıma geldi.

"Dedikleri gibi varsa öyle bir Ormanspor, o takımı dağıtıp Kırmızı Yıldız'ı kurtaracağım ve bu sahada zafer turu atacağım. İşte o zaman göreceğim sizi!"

Maceram, şakayla karışık da olsa tam o anda ciddileşmişti. Henüz farkında değildim ama sadece bir topu kurtarmak için değil, kasabamızın en büyük sırrını çözmek için ilk adımı atmıştım. Top Yutan Ormanı artık benim için yalnızca bir yer adı değildi; çözülecek bir bilmeceydi. Ve ben, o bilmeceyi çözmek için hazırdım.

Yavaş ve sessiz adımlarla ormanın içine daldım. Topu son gördüğüm yere kadar gelmiştim. Biraz etrafa bakındım, temkinli adımlarla sağı solu kolaçan ettim. Gözlerimi dört açmış, kulak kesilmiştim.

O da ne?

Tok...

Tok...

Tok...

Hayır, bu bir ağaçkakan sesi değildi. Bu daha çok ritmik bir top sektirme sesine benziyordu. Sesin geldiği tarafa doğru süzülüp çalıların arasına saklandım. İlk başta ne olduğunu seçmekte zorlandım.

